

KAPITOLA 1

Kráľovná Elsa Arendellská sa dívala z okna svojho paláca. V celej krajine panovalo nádherné ráno. Slniečko svietilo a jeho lúče tancovali po hladine fjordu.

V Arendelle sa začínal nový deň. Obchodníci upravovali výklady a dopĺňali tovar, rybári kráčali do prístavu a chlapi, ktorí vozili ľad, vyrážali k zamrznutému jazeru.

Elsa bola hrdá na obyvateľov svojho kráľovstva. Ľudia jej dôverovali, aj keď bola iná ako ostatné kráľovné. Väčšina z nich totiž nevie čarovať s ľadom a snehom alebo vytvoriť chodiaceho a hovoriaceho snehuliaka... A väčšina nevie iba tak náhodou vykúzliť v lete večnú zimu! Nie je to tak dávno, čo sa Elsa bála, že ju obyvatelia Arendelle pre jej zvláštne schopnosti neprijmú... Ale prijali ju – dokonca s otvorenou náručou.

Elsa odstúpila od okna. Slniečko lákalo von, ale ju čakali kráľovské povinnosti. Pozrela sa na písací stôl, na ktorom ležali rozpracované plány na výstavbu nového vodovodu. Vďaka nemu bude voda dostupná v každej časti mestečka. Ale práce nemohli začať bez jej povolenia.

Elsa sa posadila a vzala plány do ruky.

O chvíľu sa v pracovni rozleteli dvere a dnu vbehla jej mladšia sestra Anna. V očiach sa jej zračilo vzrušenie.

„Vieš, aký je dnes deň?“ spýtala sa Anna dychtivo.

„Utorok?“ odvetila bez záujmu Elsa.

„Dnešok je významný deň, keď zo zoznamu vyškrtáme číslo tri!“ zvolala Anna. Pribehla až k sestre a rozvinula pred ňou dlhý zoznam. Bol to zoznam vecí, ktoré musia v Arendelle vyskúšať. Mala ho od chvíle, čo sa Elsa stala kráľovnou. Anna si odkašľala a čítala:

„Číslo tri: Floriánova slávnostná torta!“ vyhlásila.

„Čože?“ spýtala sa nesústredene Elsa.

„Floriánova torta. Ten najlepší zákusok v celom našom kráľovstve,“ vysvetľovala zasvätené Anna.

Elsa zmätene krútila hlavou. Nikdy o niečom takom nepočula.

„Ty nemáš radosť?“ spýtala sa Anna a vzala Elsu za ruku, aby ju prinútila vstať.

„Mám, ale mám aj veľmi veľa práce,“ namietala Elsa.

„Ako môžeš pracovať, keď je vonku tak krásne?“ spýtala sa Anna a točila sa v slnečných lúčoch, ktoré prenikali cez okno. „No tak, Elsa, iba jeden kúsok.“

Elsa si zahryzla do pery a premýšľala. Vonku je krásne a jeden kúsok torty nebude stáť veľa času. „Tak dobre,“ súhlasila napokon.

Anna od radosti zavýskala. „Mám tie naše návštevy v mestečku veľmi rada,“ dodala. „Akoby sa pred nami otváral celý svet!“

Annino nadšenie bolo také nákazlivé, že sa aj Elsa začala veselo usmievať.

Sestry prešli bránami paláca a kráčali po vydláždených uliciach.

Teraz už všade panoval čulý ruch. Námestie bolo plné ľudí. Niektorí ťahali za sebou vozíky plné ovocia, ostatní predávali prekrásne šatky a šperky. Mnohí Anne a Else zamávali.

„Nie je to skvelé?“ volala Anna. „Pozri, čo všetko sa tu dá kúpiť!“

Elsa zbadala malú dievčinku, ktorá sa preplietala davom. V ruke zvierala kyticu čerstvo natrhaných kvetín. Vlasy mala zapletené do dvoch tmavých vrkočov, ktoré jej skákali hore a dolu. Prihopkala až k Else a Anne.

Dievčatko podalo kvety Else. Kráľovná sa zohla, aby kyticu prevzala, ale najprv sa láskavo spýtala: „Ako sa voláš?“

„Ingrid,“ odvetilo dievčatko potichu. Teraz, keď stála pred kráľovnou, akoby zneistela. Sklopila oči a trošku nemotorne sa poklonila.

„To je v poriadku. Nemusíš sa hanbiť,“ poznamenala Elsa a prijala kyticu z jej trasľavej rúčky. „Ďakujem ti za kvety.“

Ingrid sa ani nepohla. Zdalo sa, že nevie, čo má robiť.

Anna si všimla jej rozpaky a jemne ju objala. Potom sa sklonila a pošepkala jej niečo do ucha. „Nie je taká neprístupná, ako sa zdá,“ zažartovala Anna a ukázala na svoju sestru, ktorá sa neprestávala usmievať. Elsa vôbec nepôsobila neprístupne.

Ingrid sa zachichotala a potom kráľovnej nesmelo zamávala. Elsa jej pozdrav opätovala.

„Jéééj, čo to más na šatách?“ spýtala sa dievčatka Anna a ukázala na jej žiarivo modré šaty.

Ingrid sklonila hlavu, aby sa pozrela, a v tej chvíli ju Anna potiahla za nos. „Iba som ťa chcela trocha rozveseliť,“ vysvetlila jej.

Dievčinka zväčkla od radosti. Zrazu z nej všetka nervozita zo stretnutia s kráľovnou opadla. Znova sa uklonila a rozbehla sa späť na námestie.

„Aké milé,“ poznamenala Anna a privoňala ku kvetom. Potom vytiahla vetvičku fialového vresu a strčila ju Else za ucho. Sestra bola spokojná. Anna to s ľuďmi vedela.

Sestry sa preplietali davom.

„Si si istá, že vieš, kam ideme?“ spýtala sa Elsa.

„Samozrejme!“ odvetila Anna. „Na túto návštevu sa chystám už veľmi dlho!“

„Ako dlho?“ vyzvedala Elsa.

„No, možno nie až tak hrozne dlho,“ pripustila Anna. „Ale rozhodne odo dňa, čo si sa stala kráľovnou.“

Elsa si vybavila deň svojej korunovácie. Dovtedy boli brány paláca zatvorené. Nikto z poddaných nesmel dovnútra. To všetko len pre to, aby Elsa svojimi kúzelnými schopnosťami nikomu neublížila. Myslela si, že jediný spôsob, ako všetkých ochrániť, je nepúšťať ich do svojej blízkosti.

Ale v deň, keď sa stala kráľovnou, sa brány paláca otvorili. Elsa si pre svoje tajomstvo robila veľké starosti. Anna sa ich, naopak, nemohla dočkať.

Teraz sa Else uľavilo. Už nemusí nič skrývať. Spolu s Annou mohli vychádzať

z paláca, kedy sa im chcelo. Aj keď už mohla Elsa objavovať doposiaľ nepoznané, vedela, že po dlhých rokoch osamotení jej bude chvíľu trvať, než si na nových ľuďoch zvykne.

Pohrúžená do myšlienok si nevšimla nevrlého rybára, ktorý kráčal oproti nej. Nechtiac doňho vrazila a prevrhla mu aj košík s rybami.

„Ach, prepáčte, prosím,“ ospravedlňovala sa.

Rybár začal šomrať, než si uvedomil, s kým má tú česť. Keď sa lepšie prizrel, výraz jeho tváre sa celkom zmenil. „Nie, to ja sa ospravedlňujem, vaše veličenstvo,“ povedal zdvorilo.

„Nie, to je moja vina,“ povedala Elsa a zohla sa, aby mu pomohla uložiť ryby do košíka.

„Nie, nie! Ja sa o to postarám,“ trval na svojom rybár. Hlboko sa uklonil a naznačil kráľovnej, aby odstúpila.

Elsa zaváhala. Nechcela, aby sa k nej ľudia správali inak iba preto, že je kráľovná. Chcela im pomáhať.

Anna celú príhodu pozorovala. Potom poklepala rybára po pleci.

„Pane, ona je iná ako ostatné kráľovné,“ zašepkala tajnostkársky.

„A aká teda je?“ spýtal sa rybár.

„Kráľovná by vám rozhodne nenechala odseknúť hlavu,“ odvetila šibalsky Anna. „Ona vám tie ryby naozaj chce pozbierať. Myslím, že by ste jej to mali dovoliť.“

Rybár si obe dievčence skúmavo premeral. „Ste si istá?“

„Áno, áno, som. Vlastne na tom ako

princezná trvám,“ vyhlásila Anna a ukázala na seba.

Rybár sa usmial. „No, ak na tom princezná trvá,“ povedal a odstúpil. Dovolil Else, aby mu pomohla pozbierať ryby. Za okamih boli všetky striebřité pstruhy v košíku.

Rybár im obom poďakoval za pomoc a o chvíľu sa stratil v dave.

„Ako to len robíš?“ pýtala sa Elsa.

„Čo presne máš na mysli?“ chcela vedieť Anna.

„Bál sa, že sa naňho budem hnevať, ale ty si presne vedela, čo mu máš povedať,“ vysvetlila Elsa.

„Nemám poňatia,“ pokrčila Anna plecami. „Nejde o nijaké čary. Len som sa s ním porozprávala. Veď vieš, som proste utáraná...“

„Ale ja som s ním predsa hovorila tiež,“ namietla Elsa.

„Lenže ty sa správaš tak... vznešene,“ povedala Anna a usmiala sa. Zdvihla ruku a strnulo ňou zamávala.

„Ja takto vôbec nemávam,“ ohradila sa Elsa s úsmevom. „Ty ma predvádzaš ako nejakú ľadovú princeznú.“

„No a vari nie si?“ podpichla ju laskyplne Anna.

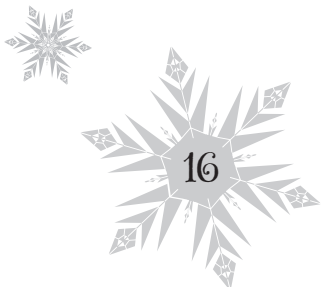
„Dala by som prednosť snehovej kráľovnej,“ odvetila Elsa veselo. „Ty si princezná.“

Anna sa zasmiala. Sestry si podali ruky a prešli cez námestie.

„Už tam skoro sme,“ riekla Anna. Floriánova vyhlásená cukráreň sa nachádzala hneď za rohom. Elsa už pocítila lákavú vôňu pečiva a zákuskov.

Vtom nastražila uši. Na konci námestíčka hrala kapela dedinských muzikantov. Obklopil ju dav ľudí, ktorí tleskali a knísali sa v rytme melódie.

Elsu a Annu veselá hudba okúzlila. Pristúpili bližšie a pridali sa k divákovi. Elsa vybrala z peňaženky niekoľko mincí a hodila ich hudobníkom do džbánka.

Vtom ju hudobníci spoznali.

Okamžite prestali hrať a hlboko sa jej uklonili. Potom sa znova chopili nástrojov a zahrali pomalú, dôstojnú pieseň – bola to hymna kráľovstva Arendelle.

Elsa sa snažila tleskať do rytmu, ale pieseň bola príliš pomalá. Znela celkom inak ako veselá pesnička pred ňou. Obecenstvo sa začalo trochu nudiť. Hymna kráľovstva nebola len pomalá, ale aj veľmi dlhá.

Zrazu si Anna vykasala sukňu a začala tancovať. Muzikanti si to všimli a zrýchlili rytmus. Chceli držať tempo s jej rezkými pohybmi. Elsa sa zasmiala a pridala sa k nej. Hymna ešte nikdy neznela tak dobre!

Onedlho sa ku kráľovnej a jej sestre pridali aj ostatní diváci. Všetci radostne

poskakovali a pospevovali si. Elsa a Anna ešte chvíľu tancovali a potom sa pobrali k vyhlásenej Floriánovej cukrárni.

